Από το Συναξάρι - Η οσία Μαρία η Αιγυπτία

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 1 Απριλίου, 2012

Η οσία μήτηρ ημών Μαρία γεννήθηκε στην Αίγυπτο. Σε ηλικία δώδεκα ετών εγκατέλειψε τους γονείς της και εγκαταστάθηκε στην Αλεξάνδρεια, όπου επί δεκαεπτά χρόνια έζησε βίο έκλυτο και άστατο. Προσποριζόταν τα προς το ζην ζητιανεύοντας και υφαίνοντας λινά υφάσματα, ενώ πρόσφερε το κορμί της στους άνδρες, κινούμενη όχι τόσο από την εξαθλίωση, όπως άλλες πτωχές γυναίκες, αλλά σαν να καταφλεγόταν από το πυρ μιας ακατάσχετης επιθυμίας. Μια ημέρα, βλέποντας πλήθος Αιγυπτίων και Λιβύων να κατευθύνονται προς το λιμάνι τους ακολούθησε και επιβιβάστηκε σε πλοίο για τους Αγίου Τόπους, προσφέροντας το κορμί της για να πληρώσει τον ναύλο. Όταν έφθασαν στα Ιεροσόλυμα, ακολούθησε το πλήθος και κατευθύνθηκε προς την βασιλική της Αναστάσεως, ανήμερα της εορτής της Υψώσεως του τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού. Όταν όμως έφθασε στο κατώφλι του ναού, μια δύναμη αόρατη την εμπόδισε να εισέλθει, παρά τις επανειλημμένες προσπάθειές της, ενώ οι άλλοι προσκυνητές εισέρχονταν χωρίς καμία δυσκολία. Μένοντας μόνη σε μια γωνιά του νάρθηκα, συνειδητοποίησε ότι ο ρύπος της βιοτής της την εμπόδιζε να πλησιάσει το Τίμιο Ξύλο. Αναλύθηκε σε λυγμούς, τύπτοντας τα στήθη της, και βλέποντας μια εικόνα της Παναγίας προσευχήθηκε λέγοντας:

«Παρθένε Δέσποινα, η τον Θεόν κατά σάρκα γεννήσασα, γνωρίζω ότι δεν είμαι άξια να βλέπω την σεπτή Σου εικόνα, Σε την πάναγνο στην ψυχή και στο σώμα, και ότι εξαιτίας των αμαρτιών μου προκαλώ τον βδελυγμό. Καθώς όμως ο εκ Σου τεχθείς Θεός έγινε άνθρωπος για να καλέσει τους αμαρτωλούς στην μετάνοια, βοήθησέ με να εισέλθω στον ναό ώστε να προσκυνήσω τον Τίμιο Σταυρό του Υιού Σου, και όταν Αξιωθώ να τον προσκυνήσω, να γίνεις εγγυήτρια προς τον Υιόν Σου ότι θα εγκαταλείψω τον κόσμο και τις ηδονές και θα ακολουθήσω την οδό της σωτηρίας που θα μου υποδείξεις».

Αμέσως, ένιωσε να μην εμποδίζεται πλέον από την αόρατη δύναμη, εισήλθε στον ναό και προσκύνησε με θέρμη τον Τίμιο Σταυρό. Επιστρέφοντας στην εικόνα της Θεοτόκου, υποσχέθηκε ότι ήταν έτοιμη να ακολουθήσει τον δρόμο που θα της υποδείκνυε. Φωνή εξ ουρανού ακούστηκε τότε και της είπε: «Αν περάσεις τον Ιορδάνη θα βρεις μεγάλη ανάπαυση».

Βγαίνοντας από την εκκλησία αγόρασε τρεις άρτους με την ελεημοσύνη που της έδωσε ένας προσκυνητής, πληροφορήθηκε ποιος δρόμος οδηγούσε στον Ιορδάνη και

έφθασε το βράδυ στον ναό του Αγίου Ιωάννη του Προδρόμου. Πλύθηκε στα νερά του ποταμού, κοινώνησε των Αχράντων Μυστηρίων, έφαγε τον μισό από τους τρεις άρτους και αποκοιμήθηκε στην όχθη. Το επόμενο πρωί, διέσχισε τον ποταμό Ιορδάνη και εγκαταβίωσε στην έρημο επί σαράντα επτά έτη χωρίς να συναντήσει ποτέ ούτε άνθρωπο ούτε κάποιο ζωντανό.

Κατά τα πρώτα δεκαεπτά έτη παραμονής στην έρημο, με τα ενδύματά της κουρελιασμένα πλέον, υπέφερε αγόγγυστα τον καύσωνα της ημέρας και το ψύχος της νυκτός και τρεφόταν με ρίζες και άγρια χόρτα. Πέρα από τις δοκιμασίες της σαρκός, είχε να αντιμετωπίσει τις βίαιες επιθέσεις των παθών και την ενθύμηση των αμαρτημάτων της με αναρίθμητες εδαφιαίες μετάνοιες παρακαλούσε την Παναγία να της σταθεί αρωγός. Με την προστασία του Θεού, ο οποίος τίποτα δεν επιθυμεί περισσότερο από το να επιστρέψει εις Αυτόν ο αμαρτωλός για να ζήσει (πρβλ. Ιεζ. 33, 11) εκρίζωσε από την καρδία της όλα τα πάθη, δια της ασκήσεως, και κατόρθωσε να μεταμορφώσει το πυρ της σαρκικής επιθυμίας σε φλόγα θείου έρωτος, χάρις στον οποίο άντεχε, ωσάν ον ασώματο, την τραχύτητα της ερήμου.

Μετά πολλά χρόνια, ένας άγιος γέροντας ονόματι Ζωσιμάς (4 Απριλίου) ο οποίος, ακολουθώντας την παράδοση που εγκαινίασε ο όσιος Ευθύμιος ο Μέγας (20 Ιαν.) είχε μεταβεί στην έρημο πέραν του Ιορδάνη για το διάστημα της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, αντιλήφθηκε μια ημέρα έναν άνθρωπο, με σώμα κατάμαυρο από τον ήλιο και μαλλιά άσπρα σαν βαμβάκι που έφθαναν στους ώμους. Άρχισε αμέσως να τρέχει πίσω από την μορφή αυτή, ικετεύοντάς την να τον ευλογήσει και να του εμπιστευθεί κάποιο σωτηριώδη λόγο, αλλ' όσο εκείνος πλησίαζε τόσο η μορφή απομακρυνόταν. Όταν πλησίασε τόσο ώστε να ακούει την φωνή της, η Μαρία τον κάλεσε με το όνομά του, εκείνον που δεν τον είχε δει ποτέ πριν, του αποκάλυψε ότι ήταν γυναίκα και τον παρακάλεσε να της δώσει το ράσο του ώστε να κρύψει την γυμνότητά της.

Περιχαρής που συνάντησε επιτέλους έναν θεοφόρο άνθρωπο, ο οποίος είχε φθάσει στην τελειότητα του μοναχικού βίου, ο αββάς Ζωσιμάς επέμενε να πληροφορηθεί τα του βίου της αγίας, και εκείνη με δάκρυα του διηγήθηκε την πρότερή της ζωή και την μετάνοιά της. Όταν ολοκλήρωσε την διήγησή της, παρακάλεσε τον αββά να ξαναέλθει στις όχθες του Ιορδάνη το επόμενο έτος την Μεγάλη Πέμπτη φέρνοντας την θεία Ευχαριστία.

Όταν έφθασε η ημέρα εκείνη, ο Ζωσιμάς είδε την οσία Μαρία να εμφανίζεται στην απέναντι όχθη του ποταμού. Έκανε το σημείο του Σταυρού και διέσχισε τον Ιορδάνη βαδίζοντας πάνω στα νερά. Κοινώνησε με δάκρυα των Αχράντων Μυστηρίων και είπε: «Νυν απολύεις την δούλην σου, Δέσποτα, κατά το ρήμα Σου εν ειρήνη, ότι είδον οι οφθαλμοί μου το σωτήριόν Σου (Λουκ. 2, 29-30). Κατόπιν αποχαιρέτησε τον Ζωσιμά και του παρήγγειλε να μεταβεί την επόμενη χρονιά στον τόπο της πρώτης

τους συνάντησης.

Όταν συμπληρώθηκε ένα έτος, ο Ζωσμάς βρήκε στο σημείο εκείνο το σώμα της οσίας απλωμένο στην γη, με τα χέρια σταυρωμένα στο στέρνο και το πρόσωπο στραμμένο προς την ανατολή. Η συγκίνηση και τα δάκρυα εμπόδισαν τον αββά να δει αμέσως ένα μήνυμα που η οσία Μαρία είχε χαράξει στο χώμα με τα χέρια της και το οποίο έλεγε: ***«Αββά Ζωσιμά, θάψε το σώμα της ταπεινής Μαρίας ενθάδε, ώστε να επιστρέψει εις τον χούν αυτό που χούς εστί, και ευχήσου δι' εμέ. Απεβίωσα την πρώτην του μηνός Απριλίου, το βράδυ του Πάθους του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, αφού προηγουμένως κοινώνησα των Θείων Μυστηρίων»***.

Μαθαίνοντας το όνομα της οσίας, ο Ζωσιμάς βρήκε κάποια παρηγορία στην θλίψη του και θαύμασε διαπιστώνοντας ότι μέσα σε λίγες ώρες η Μαρία είχε διανύσει απόσταση μεγαλύτερη από πεζοπορία είκοσι ημερών. Προσπάθησε μάταια να σκάψει λάκκο στο χώμα μ' ένα κομμάτι ξύλο και αίφνης είδε ένα λιοντάρι να πλησιάζει το σώμα της Μαρίας και να γλείφει τα πόδια της. Το πρόσταξε τότε ο αββάς να σκάψει λάκκο και πράγματι το θηρίο έσκαψε τον τάφο όπου ο αββάς εναπόθεσε ευλαβικά το σώμα της αγίας.

Επιστρέφοντας στην μονή του ο αββάς διηγήθηκε τα θαυμάσια που επιτελεί ο Κύριος υπέρ εκείνων οι οποίοι αποστρέφονται την αμαρτία και επιστρέφουν ολόψυχα σ' Εκείνον. Από αμαρτωλή πωρωμένη, η οσία Μαρία κατέστη πηγή ελπίδος και υπόδειγμα μετανοίας για πλήθος ψυχών που στενάζουν από το βάρος των αμαρτιών τους. Για τον λόγο αυτόν οι Πατέρες καθιέρωσαν την μνήμη της την τελευταία Κυριακή της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, ως ενθάρρυνση προς όσους αμελούν τα της σωτηρίας τους, διακηρύττοντας ότι μέχρι και την τελευταία στιγμή η μετάνοια δύναται να τους φέρει στον Θεό.

* Η μνήμη της όσιας Μαρίας, του προτύπου αυτού της μετανοίας, τιμάται πανηγυρικά την πέμπτη Κυριακή της Μεγάλης Τεσσαρακοστής. Ο Βίος της, που συνέταξε ο άγιος Σωφρόνιος Ιεροσολύμων, αναγιγνώσκεται κατά την διάρκεια της Ακολουθίας του Μεγάλου Κανόνος του αγίου Ανδρέου Κρήτης, την προηγούμενη Πέμπτη, και στο τέλος κάθε ωδής ψάλλονται τροπάρια της οσίας.

(ΝΕΟΣ ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ - ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΝΔΙΚΤΟΣ)

(Πηγή ηλ. κειμένου: mkka.blogspot.com)